

Protokoll
1989/90:28

Riksdagens protokoll

1989/90:28

Fredagen den 17 november

Kl. 12.00–12.01

Förhandlingarna leddes av förste vice talmannen.

1 § Justering av protokoll

Justerades protokollet för den 9 november.

2 § Bordläggning

Anmälades och bordlades

Motionerna

med anledning av prop. 1989/90:25 med förslag om tilläggsbudget I till statsbudgeten för budgetåret 1989/90

- 1989/90:Ju13 av Anne Wibble m.fl. (fp)
- 1989/90:L9 av Lennart Brunander m.fl. (c)
- 1989/90:So10 av Daniel Tarschys m.fl. (fp)
- 1989/90:Ub1 av Lars Leijonborg m.fl. (fp)
- 1989/90:N2 av Per-Ola Eriksson m.fl. (c)
- 1989/90:N3 av Per-Ola Eriksson m.fl. (c)
- 1989/90:N4 av Per Westerberg m.fl. (m)
- 1989/90:N5 av Carl Frick och Lars Norberg (båda mp)
- 1989/90:N6 av Annika Åhnberg (vpk)
- 1989/90:N7 av Hadar Cars m.fl. (fp)
- 1989/90:A3 av Sonja Rembo m.fl. (m)

med anledning av prop. 1989/90:34 om ändringar i försäkringsrörelselagen,
m.m.

- 1989/90:N8 av Per-Ola Eriksson m.fl. (c)
- 1989/90:N9 av Per Westerberg m.fl. (m)
- 1989/90:N10 av Rolf L Nilson m.fl. (vpk)
- 1989/90:N11 av Krister Skånberg (mp)
- 1989/90:N12 av Gudrun Norberg m.fl. (fp)

med anledning av prop. 1989/90:41 om kommunalt huvudmannskap för
lärare, skolledare, biträdande skolledare och syofunktionärer
1989/90:Ub2 av Olof Johansson m.fl. (c)
1989/90:Ub3 av Claes Roxbergh m.fl. (mp)
1989/90:Ub4 av Hans Nyhage (m)
1989/90:Ub5 av Ann-Cathrine Haglund m.fl. (m)
1989/90:Ub6 av Karin Starrin (c)
1989/90:Ub7 av Margit Gennser (m)
1989/90:Ub8 av Lars Werner m.fl. (vpk)
1989/90:Ub9 av Lars Leijonborg m.fl. (fp)

med anledning av prop. 1989/90:43 om kapitalkravet i banker och andra kreditinstitut
1989/90:N13 av Sven Eric Lorentzon m.fl. (m)
1989/90:N14 av Lars De Geer m.fl. (fp)
1989/90:N15 av Per-Ola Eriksson m.fl. (c)

med anledning av skrivelse 1989/90:45 om ett nytt avgiftssystem inom livsmedelskontrollen
1989/90:Jo1 av Kent Carlsson (s)
1989/90:Jo2 av Sven Eric Lorentzon m.fl. (m)
1989/90:Jo3 av Ulla Orring (fp)
1989/90:Jo4 av Lennart Brunander m.fl. (c)
1989/90:Jo5 av Åsa Domeij och Roy Ottosson (båda mp)
1989/90:Jo6 av Annika Åhnberg m.fl. (vpk)
1989/90:Jo7 av Margareta Fogelberg (fp)

Lagutskottets betänkanden

1989/90:LU5 Kontobaserat aktiesystem
1989/90:LU7 Ändring i lagen (1980:1102) om handelsbolag och enkla bolag

Skatteutskottets betänkanden

1989/90:SkU12 Dubbelbeskattningsavtal mellan de nordiska länderna
1989/90:SkU13 Dubbelbeskattningsavtal mellan de nordiska länderna beträffande skatter på arv och gåva

Justitiekammarens betänkande

1989/90:JuU11 Immunitet och privilegier för en EG-delegation

Trafikutskottets betänkanden

1989/90:TU4 Vissa beslut fattade av Internationella arbetskonferensen vid dess sjuttiofjärde möte (tionde sjöfartssessionen)
1989/90:TU5 Öresundsförbindelserna

Finansutskottets betänkande

1989/90:FiU6 Ändring i lagen (1989:329) om en folk- och bostadsräkning år 1990

Justitiekommitténs betänkanden
1989/90:JuU4 Vissa trafikfrågor
1989/90:JuU8 Vissa påföljdsfrågor
1989/90:JuU9 Kriminalvårdsfrågor

Prot. 1989/90:28
17 november 1989

Jordbruksutskottets betänkande
1989/90:JoU5 Miljölagstiftningen m.m.

3 § Meddelande om interpellationer

Meddelades att följande interpellationer framställdes

den 16 november

1989/90:68 av *Ingrid Ronne-Björkqvist* (fp) till socialministern om det ökade antalet aborter:

Återigen har en oroande fortsatt ökning av antalet aborter rapporterats. Ökningen kan ha en rad orsaker. Barnmorskorna inom den offentliga vården har t.ex. fått allt mindre tid för preventivmedelsrådgivning och förebyggande verksamhet eftersom antalet födda barn har ökat liksom provtagning och behandling av sexuellt överförbara sjukdomar. HIV-screening har också införts, och allt flera gravida är invandrare som behöver tolk.

I Norge bedrivs sedan tio år rådgivning för gravida kvinnor i kris genom "Landsrådet for AA". Verksamheten drivs ekumeniskt av en rad kristna samfund. Man står till tjänst med graviditetstest, mödrahälsovård, social rådgivning, stödfamiljer och i viss omfattning också krisbostäder. Byråerna, som drivs med statligt och kommunalt stöd, har visat sig vara ett värdefullt komplement till den rådgivning som bedrivs i offentlig regi. I Sverige håller för närvarande liknande ekumeniska samarbetsprojekt på att växa fram på ett tiotal orter. Eftersom verksamheten i Norge utvecklats till ett eftersökt och uppskattat alternativ bör liknande projekt kunna fylla ett behov också i Sverige.

Ökningen av antalet aborter är så pass allvarlig att det borde vara naturligt att uppmuntra och stimulera nya initiativ för att hejda den negativa utvecklingen.

1974 års abortlag vilar på grundideologin att fostret är en del av kvinnans kropp. Den syn på fostret som kom till uttryck i lagen verkar ha övergetts. För detta talar både ordvalet i den allmänna debatten, riksdagsbeslut som fastslår att aborterade foster skall behandlas på ett värdigt sätt och slutsatser i flera offentliga utredningar – senast SOU 1989:51. Den gravida kvinnan och fostret – två individer.

Med hänvisning till det anförda vill jag ställa följande frågor:

Vilka åtgärder har socialministern för avsikt att vidta med anledning av det ökande antalet aborter?

Vilken åtgärd har socialministern för avsikt att vidta med anledning av att

den ideologiska syn som låg till grund för 1974 års abortlag tycks ha övergetts både bland beslutsfattare och bland allmänheten?

1989/90:69 av *Ulf Melin* (m) till utbildningsministern om den treåriga yrkesinriktade utbildningen i gymnasieskolan:

Riksdagen beslutade den 6 juni 1988 om försöksverksamhet med treåriga yrkesinriktade utbildningar i gymnasieskolan (ÖGY-förslaget) och att denna skulle börja läsåret 1988/89. Det innebar att skolorna skulle börja undervisa efter nya läroplaner och med i övrigt nya förutsättningar två månader efter det att regeringen utfärdat en förordning om försökets omfattning och förutsättningar för verksamheten.

Med den korta planerings- och informationstid som skolstyrelser, länskolnämnder och SÖ hade på sig, kunde man inte avvakta nödvändiga beslut i riksdagen utan planerade verksamheten så gott man kunde för att kunna starta försöken till hösten.

Vi har sedan 1976 utrett den framtida gymnasieskolan, och därför anser jag att vi hade kunnat vänta med själva genomförandet av försöksverksamheten ett år så att berörda instanser haft mer tid på sig för att förbereda verksamheten. Nu har elever tvingats välja kurser vars innehåll ej är specificerat, och lärare har varit tvungna att planera utan att alla förutsättningar varit klara.

Från centralt håll var budskapet till de kommuner som ansökte om att få starta försöksverksamhet att den skulle vara kostnadsneutral. Verkligheten är en helt annan. Kostnaderna för försöket inom teknisk-industriell sektor har visat sig bli betydligt större än vad man räknade med från början. Relationerna mellan skola och arbetsliv har visat sig svårare att hantera än vad som förutsågs innan försöken startade. När utrustningslistor och läroplaner, mycket sent, kommit till berörda huvudmän har det visat sig att både lokaler och utrustning saknats.

Jag har under det här året besökt ett flertal skolor som deltar i försöksverksamheten och synpunkter och rapporter är entydiga:

Den kommunala kostnaden är mycket stor både när det gäller utrustning och lokaler, och de statliga anslagen till handledarutbildningen är otillräckliga. Irritationen mot SÖ är utbredd eftersom kursplaner och utrustningslistor kommer alldeles för sent. Elever har fått göra sina grenval till årskurs två utan att känna till kursernas innehåll. Försöket skulle haverera om inte lärare och skolledare gjort stora ansträngningar för att ge eleverna en så god utbildning som det är möjligt.

Skolorna har fått leta med "ljus och lykta" för att få fram förhandsexemplar av kursläroplaner och utrustningslistor från SÖ. De som arbetar med verksamheten upplever att besluten från SÖ kommer etappvis och att det därmed är utomordentligt svårt att få en helhetssyn på verksamheten.

För all arbetsplatsförlagd utbildning skall finnas utbildade handledare, och det är skolans uppgift att se till att handledaren får utbildning för sin uppgift. De bidrag som erhålles täcker kostnaderna för kurslokaler, föreläsarravode och kursmaterial, men de täcker inte några löner till kursdeltagarna. För omvårdnadsutbildningarna och utbildningarna avseende Vård, Barn och

ungdom har handledarutbildningen inte inneburit några större problem. Där har den kommunala eller landstingskommunala arbetsgivaren betalat lön under handledarutbildningen. Det är däremot annorlunda inom fordons- och verkstadssektorn. Här har man inte kommit överens om huruvida det är arbetsgivaren eller skolhuvudmannen som skall betala förlorad arbetsförtjänst för handledaren. Eleverna inom dessa sektorer får alltså inte den praktik de skall ha inom de moduler som är arbetsplatsförlagda därför att det inte finns handledare. Enligt den första informationen som gavs skulle statsbidragen för inköp av maskiner och annan utrustning täcka 60 % av kostnaderna för skolhuvudmännen. Det senaste budet är 40 %. Som "gräddes på moset" ligger SÖ:s riktpriser under marknadspriserna och det innebär att statsbidragen blir betydligt lägre i praktiken. Man har förståelse för alla dem som känner sig lurade!

Ett annat problem är hur elevernas betyg/godkända moduler bedöms vid antagning till högskolan.

Min slutsats är att det pågående ÖGY-försöket är:

Dåligt förberett, har realistiska ekonomiska kalkyler och att det har funnits för liten tid att förbereda försöket.

Med anledning av ovanstående vill jag ställa följande frågor till skolministern:

1. Vad avser skolministern vidta för åtgärder för att lösa konflikterna mellan skolhuvudmännen och arbetsgivaren när det gäller den ekonomiska ersättningen för handledarutbildningen?
2. Vad avser skolministern vidta för åtgärder för att nedbringa de ökande kostnader som uppstått för skolhuvudmännen?
3. Vad avser skolministern göra för att läroplaner och utrustningslistor skall komma i så god tid att skolhuvudmännen kan förbereda verksamheten?
4. Vilka åtgärder avser skolministern vidta för att det ökade behovet av lokaler skall kunna tillgodoses?
5. Vad avser skolministern vidta för åtgärder för att klargöra värdet av betyg/godkända moduler vid ansökan till högskola?
6. Är skolministern beredd att vänta med ytterligare försöksverksamhet till dess alla förutsättningar föreligger och konsekvenserna av fortsatt försöksverksamhet blivit analyserade?

1989/90:70 av *Ewa Hedkvist Petersen* (s) till utbildningsministern om vuxenstudiestödet:

Enligt statistiska centralbyrån har fortfarande en tredjedel av landets 35–44-åringar enbart folkskole- eller grundskoleutbildning. Bland 45–54-åringarna är det hela 43 %. Behovet av vuxenutbildning är alltså stort, och skall dessa grupper få reell möjlighet till framtidens personalutbildning måste de först stärka sina grundkunskaper.

Samtidigt som vi har dessa stora behov är inte resurserna för studiestöd till vuxna tillräckliga. Centrala studiestödsnämnden (CSN) redovisar att vuxenutbildningsnämnderna i landet under budgetåret 1988/89 tvingades ge avslag på 57 % av ansökningarna om vuxenstudiestöd. Bara 43 % av ansökningarna kunde bifallas. Trots detta har fler kunnat utbilda sig. Inom arbets-

marknadspolitiken har många vuxna fått möjlighet att studera, både inom AMU och komvux, på utbildningsbidrag. Men här minskar nu möjligheterna till studiefinansiering, då anslaget till utbildningsbidrag inom det reguljära skolväsendet minskat.

Kostnaderna för vuxenutbildning och vuxenstudiestöd måste ses som en investering i människor och för framtiden. Landets och regionernas framtida konkurrenskraft kommer att vara beroende av vår utbildningsnivå. Antalet unga minskar, och vi måste tillvarata den resurs de vuxna är i vårt arbetsliv. Kostnaden för detta måste delas mellan staten och företagen.

Vuxenutbildningen och finansieringen av vuxenstudierna är intimt förknippade och tillsammans ett viktigt fördelningspolitiskt instrument som kan användas för att minska skillnaderna mellan människor med olika utbildningsnivå, mellan unga och vuxna och mellan regioner i landet. Personer som inte slutfört sina grundskole- eller gymnasiestudier eller av andra skäl inte har tillräcklig skolutbildning måste få möjligheter att studera för att kunna ha en framtid på arbetsmarknaden. Det måste också finnas möjligheter att utbilda sig av rent privata skäl, för att man vill det.

I takt med att gymnasieskolan reformeras kommer i stort sett alla unga att ha en treårig gymnasieutbildning, medan vuxna inte har samma utbildningsbakgrund. Detta skapar en utbildningsklyfta mellan generationerna, och de äldre riskerar att gå miste om personalutbildning eftersom de inte har tillräcklig grundutbildning. Satsningar måste därför göras så att alla vuxna får en grundskolekompetens. Dessutom måste särskilda ansträngningar göras så att vuxna får en reell möjlighet till gymnasieutbildning.

De regionala skillnaderna i vuxnas utbildningsnivå är stora. Många skogslän t.ex. har betydligt lägre andel invånare med utbildning från de teoretiska linjerna på gymnasiet än riksgenomsnittet. Denna regionala utbildningsklyfta måste minska, och här är tillgången till vuxenutbildning och studiefinansiering avgörande.

Det senaste året har inneburit uppenbart minskade möjligheter till utbildningsbidrag. Följden har blivit att trycket på vuxenstudiestöden ökat markant, särskilt i regioner där arbetsmarknadssituationen inte alltid är så ljus. Jag skall ta mitt hemlän Norrbotten som exempel.

Då arbetsmarknadssituationen i landet klart förbättrats under de senaste åren har anslaget till utbildningsbidrag i det reguljära skolväsendet minskats. Detta har inneburit att i stort sett inga nya utbildningsbidrag nu beviljas i Norrbotten, och det får stora negativa konsekvenser eftersom arbetslösheten i vissa inlandskommuner i länet fortfarande ligger på 5–10 % och behovet av vuxenutbildning är stort. Anslagen används i dag huvudsakligen till förturer, så att de som tidigare beviljats bidrag får fortsätta sina studier.

Den vuxne som vill studera men får avslag på utbildningsbidrag, söker ofta vuxenstudiestöd om hon/han inte helt låter bli att studera. Vid ansöknings-tillfället den 15 maj i år ökade antalet ansökningar till VUN i Norrbotten drastiskt, med 50 %.

Prioriteringar skall då ske så att grundskolestudier kommer i första hand. Detta fick till följd att endast 47 % av dem som sökt stöd för kort gymnasieutbildning och 21 % av dem som sökt för lång gymnasieutbildning beviljats stöd. Vi skjuter alltså problemen framför oss i tiden och följderna blir att män-

niskor kanske tvekar att utbilda sig om de inte vet att de får studiestöd hela sin planerade utbildningstid.

Vi har ett stort behov av utbildade människor i Norrbotten för att utveckla vårt län. Utbildning är det viktigaste regionalpolitiska medlet. Vi kan inte i Norrbotten räkna med att fylla vårt behov av kompetens med inflyttning, utan måste till stor del höja vår egen utbildningsnivå. Bristen på medel till ekonomiskt stöd vid vuxenstudier innebär stora hinder i denna avgörande regionalpolitiska strategi. Man kommer inte långt med enbart grundskole- och kort gymnasieutbildning, och vi vet att de flesta tvekar att ta studiemedel redan på gymnasienivån. Denna måste ju ofta ändå följas av högskolestudier, där det i alla fall blir fråga om stor skuldsättning.

Slutsatsen blir att den sammanlagda försämringen av möjligheterna till ekonomiskt stöd vid vuxenstudier är ett hinder för den långsiktiga utvecklingen av Norrbotten.

Sammanfattningsvis måste åtgärder vidtas för att tillföra studiefinansieringen för vuxna resurser för att ge fler möjligheter till studier. Det behövs också åtgärder, även inom nuvarande system, för att skapa möjligheter att föra över medel till regioner med stora behov av vuxenutbildning.

Med hänvisning till ovanstående vill jag ställa följande frågor till skolministern:

1. Hur ser skolministern på vuxnas framtida möjligheter att erhålla vuxenstudiestöd eller annan studiefinansiering för utbildning?
2. Vilka åtgärder är skolministern omedelbart beredd vidta för att komma till rätta med de problem som berörts ovan vad gäller vuxnas, i alla delar av landet, möjlighet till studiefinansiering?

1989/90:71 av *Margareta Winberg* (s) till utrikesministern om ytterligare stöd till palestinierna:

Ett antal svenska riksdagsledamöter, representerande (s), (mp) och (m), besökte under en vecka Palestina. Resan företogs i det av riksdagsledamöter bildade Svensk-Palestinska vänskapsförbundets regi. Under denna vecka fick vi information av FN-personal på UNWRA, fackföreningsfolk, läkare, svenska och utländska volontärarbetare, kvinnoorganisationer, Al Haq (institut för mänskliga rättigheter), statsvetare, Passia, NGO-företrädare, borgmästare, vår generalkonsul i Jerusalem samt vår ambassadör i Tel Aviv. Vi träffade också företrädare för Israels regering (Mapaj) och från Mapam-partiet.

Av alla, utom företrädarna för partierna, fick vi en mycket entydig bild av vad som sker på de ockuperade områdena.

Ockupationsmakten uppvisar en fullständig respektlöshet, inte bara för barns och ungdomars liv och hälsa utan också för träffade internationella konventioner. Laglöshet, brutalitet, segregation är ord som väl definierar staten Israels beteende.

Laglöshet

På ockuperat område gäller israelisk lag för israeliska bosättare. För palestinierna gäller 1 200 militära förordningar.

Brutalitet

När som helst kan soldaterna komma in i flyktinglägret, banka på alla dörrar och tvinga ut männen. De tvingas stå 10–12–14 timmar på gatan, allt medan soldaterna går runt och slår dem i ansiktet, sparkar dem mellan benen, boxar dem i magen.

Segregering:

Alla palestinier på ockuperat område tvingas bära ID-kort, olika färg beroende på var de bor. Palestinier från Gaza måste dessutom alltid bära ett ID-kort med metallremsa. Vid kontroll av militären kan de via en dator få en exakt bild av personens liv och har därmed fullständig kontroll över personen.

Vi fann vid våra diskussioner med företrädare för det palestinska folket att man uppskattade Sveriges roll som påskyndare av fredsprocessen. Man var också glad över det rehabiliteringscentrum som Sverige, på initiativ av utrikesministern, bygger i Ramallah.

Vi insåg emellertid att Sverige härutöver kan öka ansträngningarna ytterligare för att i första hand bygga upp en fungerande infrastruktur i den kommande palestinska staten. I denna uppbyggnad ingår hälso- och sjukvård, handelsutbyte, kvinnokooperativ.

Man uttryckte önskemål om materiellt stöd till hälso- och sjukvården, om svensk sjukvårdspersonal, om svensk jordbrukskunskap, om en satsning på handelsutbyte mellan lokala palestinska producenter och svenska importföretag.

Mot bakgrund av ovanstående vill jag ställa följande fråga till utrikesministern:

Anser utrikesministern att det finns möjlighet för Sverige att i enlighet med de exempel jag nämnt ovan, ytterligare bistå med stöd till uppbyggnad av en palestinsk infrastruktur?

4 § Meddelande om frågor

Meddelades att följande frågor framställdes

den 16 november

1989/90:221 av *Marianne Jönsson* (c) till socialministern om försäkringskassornas redovisningssystem:

Försäkringskassan i Kalmar län har ej beviljats full ansvarsfrihet för det gångna årets förvaltning.

Revisorerna anser att de ej kan bedöma om utbetalningarna från sjukförsäkringssystemet via datorn i Sundsvall stämmer gentemot försäkringskassans utbetalningar. Uppbyggnaden av det centrala redovisningssystemet omöjliggör enligt revisorerna en rättvisande granskning.

För styrelsen är detta en ohållbar situation. Styrelsen är ansvarig för verksamheten men kan ej påverka utformningen av redovisningssystemet.

Med anledning av detta vill jag ställa följande fråga till socialministern:

Vilka åtgärder avser regeringen vidta för att åstadkomma ett rättvisande redovisningssystem för försäkringskassorna?

1989/90:222 av *Karl Hagström* (s) till finansministern om åtgärder för att hindra fortsatta räntehöjningar:

De senaste dagarna har den fasta utlåningsräntan hos bostadslåneinstituten ökat med 0,5 %. Bankekonomer och andra bedömare tror att vi får räkna med en ytterligare uppgång av räntan den närmaste tiden. Detta fördyrar boendekostnaderna och gör investeringar dyrare.

Vilken bedömning gör finansministern av penningmarknadens reaktion inför de ekonomiska utsikterna de närmaste åren? Vilka effekter kommer den förestående skattereformen att få på den ekonomiska utvecklingen? Vilka åtgärder kan behövas för att undvika en fortsatt ökning av räntorna i Sverige?

1989/90:223 av *Birgit Friggebo* (fp) till statsrådet Bengt Lindqvist om informationskampanjen rörande alternativ barnomsorg:

I ett interpellationssvar den 9 november utlovade statsrådet Lindqvist en informationskampanj, i socialstyrelsens regi, om alternativ barnomsorg. I Lund drivs bl.a. i förskolan Arken ett treårigt försök med s.k. allmän förskola. I Uppsala drivs ett annat projekt, Liten lär. Erfarenheterna hittills är utomordentligt positiva. Min fråga till statsrådet Bengt Lindqvist är:

Kommer statsrådet avråda från att informationskampanjen också omfattar den allmänna förskolan i Lund och Uppsala?

1989/90:224 av *Iris Mårtensson* (s) till industriministern om brytning av vanadin i Sumåssjön:

Sverige är ett land med rika mineraltillgångar och med ett brett kunnande inom mineralområdet. En fyndighet värd att notera är vanadinfyndigheten vid Sumåssjön i Bjuråker i Hälsingland. Trots detta importeras all vanadin till Sverige i dag.

Är statsrådet villig att medverka till att en brytning av vanadin i Sumåssjön snarast kommer till stånd?

1989/90:225 av *Elisabeth Fleetwood* (m) till statsrådet Bengt Lindqvist om gymnasieutbildning för svårt rörelsehindrade ungdomar vid Skärholmens m.fl. gymnasier:

1. Vilka åtgärder avser statsrådet vidta för att de svårt rörelsehindrade ungdomarna enligt handikapputredningens (SOU 99:54) enhälliga förslag skall kunna erhålla sin gymnasieutbildning såväl vid Skärholmens och Angereds gymnasier som vid det planerade Umeågymnasiet?

2. Avser statsrådet föreslå statliga bidrag till såväl själva utbildningen som till kostnaden för boende och omvårdnad?

den 17 november

1989/90:226 av *Gudrun Schyman* (vpk) till socialministern om citygruppens fortsatta verksamhet:

Citygruppen i Stockholm hotas av nedläggning. Socialförvaltningen skall spara pengar och eftersom gruppen arbetar uppsökande och förebyggande är det ingen obligatorisk kommunal arbetsuppgift. Det behövs en social verksamhet för hjälp och stöd och för att få kunskap om hur ungdomar har det i den offentliga miljön eftersom så få vuxna rör sig i den miljön på kvällar och nätter. Därtill är citygruppens verksamhet av betydelse långt utanför Stockholms kommuns gränser.

Därför vill jag fråga socialminister Sven Hulterström:

Är regeringen beredd att vidta några åtgärder för att säkra citygruppens fortsatta verksamhet?

1989/90:227 av *Bertil Måbrink* (vpk) till utrikesministern om visumtvånget mellan Sverige och DDR:

Sverige har visumtvång för DDR-medborgare. En västtysk medborgare däremot drabbas inte av detta visumtvång för inresa till Sverige. Den svenska regeringens diskriminering av DDR-medborgare bör omedelbart upphöra.

Jag vill därför fråga utrikesministern:

Avser regeringen att upphäva visumtvånget mellan Sverige och DDR?

1989/90:228 av *Rolf L Nilson* (vpk) till statsrådet Bengt Lindqvist om rörelsehindrade ungdomars rätt till gymnasiestudier:

Handikapputredningen hade som uppdrag att i förtur behandla frågan om de svårt rörelsehindrade ungdomarnas rätt till gymnasiestudier. De förslag som utredningen lämnat, och som politikerna i utredningen var eniga om, har också remissinstanserna varit positiva till. Bl.a. gällde det att staten skulle ta över alla kostnader för gymnasieutbildningen. Allt var upplagt för att en gammal och misskött fråga skulle lösas, men trots detta har ingen proposition aviserats av regeringen. Det ryktas om politiska manipulationer bakom kulisserna för att komma ifrån utredningens förslag till lösningar. Handikapprörelsen är djupt oroad, och ungdomarna riskerar att få ha kvar det gamla och utdömda systemet vid ytterligare minst två intagningstillfällen.

Jag vill fråga statsrådet Bengt Lindqvist:

Kommer regeringen att snabbt ta några initiativ för att lösa gymnasiefrågan för dessa ungdomar?

5 § Kammaren åtskildes kl. 12.01.

Prot. 1989/90:28
17 november 1989

In fidei

OLOF MARCUSSON

/Gunborg Apelgren

Innehållsförteckning

Fredagen den 17 november

1 § Justering av protokoll	1
2 § Bordläggning	1
3 § Meddelande om interpellationer	
1989/90:68 av Ingrid Ronne-Björkqvist (fp) om det ökade antalet aborter	3
1989/90:69 av Ulf Melin (m) om den treåriga yrkesinriktade utbildningen i gymnasieskolan	4
1989/90:70 av Ewa Hedkvist Petersen (s) om vuxenstudiestödet	5
1989/90:71 av Margareta Winberg (s) om ytterligare stöd till palestinierna	7
4 § Meddelande om frågor	
1989/90:221 av Marianne Jönsson (c) om försäkringskassornas redovisningssystem	8
1989/90:222 av Karl Hagström (s) om åtgärder för att hindra fortsatta räntehöjningar	9
1989/90:223 av Birgit Friggebo (fp) om informationskampanjen rörande alternativ barnomsorg	9
1989/90:224 av Iris Mårtensson (s) om brytning av vanadin i Sumåssjön	9
1989/90:225 av Elisabeth Flectwood (m) om gymnasieutbildning för svårt rörelsehindrade ungdomar vid Skärholmens m.fl. gymnasier	9
1989/90:226 av Gudrun Schyman (vpk) om citygruppens fortsatta verksamhet	10
1989/90:227 av Bertil Måbrink (vpk) om visumtvånget mellan Sverige och DDR	10
1989/90:228 av Rolf L Nilson (vpk) om rörelsehindrade ungdomars rätt till gymnasiestudier	10